# Invitaţie la seminarul organizat de EY România: Mobilitatea forţei de muncă – Tendinţe, provocări, aspecte practice

EY România are deosebita plăcere de a vă invita la un seminar interactiv în cadrul căruia ne vom concentra asupra tendințelor și provocărilor din sfera politicilor de mobilitate a forței de muncă în context european și nu numai.

*11 mai 2016*

*Hotel Marriott București*

*Sala de conferințe Brașov*

La nivel european se are în vedere o mai bună monitorizare a detaşărilor transnaţionale de către autorităţile competente care să asigure egalitatea de tratament a forței de muncă şi să contribuie la combaterea practicilor neloiale şi a cazurilor de falsă detaşare.

Mai mult, Comisia Europeană are în vedere alinierea directivelor privind mobilitatea forței de muncă cu regulamentele europene privind coordonarea sistemelor de asigurări sociale. Transpunerea cerinţelor europene la nivel local va avea implicații practice şi administrative mai ales pentru companiile multinaționale care au implementate programe şi politici interne aplicabile la nivel de grup cu privire la detaşările transnaţionale. În contextul noilor schimbări vom aborda și o serie de aspecte fiscale ținând cont de noile modificări aduse de Codul Fiscal începând cu luna ianuarie a acestui an.

Seminarul vă va oferi o perspectivă asupra următoarelor aspecte:

► Cadrul general aplicabil detaşărilor transnaţionale;

► Propunerile Ministerului Muncii de modificare a legislației privind detașarea salariaților în cadrul prestării de servicii transnaționale;

► Tendințe în legislaţia europeană privind detaşările transnaţionale. Posibile implicații la nivel practic şi administrativ;

► Noutăți privind impozitul pe venit şi asigurările sociale. Revizuirea programelor de “stock options”, rezidența fiscală și evitarea dublei impuneri;

► Provocări şi aspecte practice ale politicilor de mobilitate pe termen scurt.

Taxă participanţi: 300 RON / persoană

Taxă 2 sau mai mulţi participanţi: 250 RON / persoană

Taxa nu include TVA în cotă de 20%.

Înscriere: plata integrală este obligatorie înainte de data evenimentului şi poate fi efectuată prin virament bancar. De asemenea, puteţi trimite prin email sau fax formularul de înscriere completat şi instrucţiunile de plată la biroul nostru din Bucureşti, fax: (40) 21 310 7124 sau prin email la adresa maria.calugareanu@ro.ey.com

# Tax Magazine nr. 04 aprilie 2016


- **Cosmin Flavius Costaș**
  Dreptul la transparență sau dreptul la respectul vieții private?
- **Editorial**
  Evoluții fiscale la nivelul Uniunii Europene
- **Alexandra Maria Mureșan**
  Obligațiile fiscale ale cluburilor sportive implicate în transferurile sportivilor profesioniști (I)
- **Ciprian Păun**
  Condițiile în care statele membre pot să refuze dreptul de deducere
  Examen de jurisprudență europeană
- **Ioana Maria Costea**
  Delimitări conceptuale în Codul de procedură fiscală
- **Horațiu Sasu**
  Cooperarea administrativă în domeniul fiscal la nivel european
- **Tudor Vidrean-Căpușan**
  Scurte reflecții cu privire la legătura dintre suspendarea efectelor actului administrativ fiscal și dreptul Uniunii Europene
- **Acțiuni preliminare în materie fiscală**
  Litigiu fiscal în domeniul TVA. Acțiune preliminară declanșată de Curtea de Apel Cluj
- **Jurisprudență fiscală națională**
  Jurisprudență fiscală națională
- **Jurisprudența fiscală a instanțelor europene**
  Sinteza hotărârilor în materie fiscală pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în intervalul 26 martie – 26 aprilie 2016

# ICCJ – Exercitarea cu exces de putere a dreptului de apreciere

**Legislaţie relevantă:**

Legea nr. 554/2004, art. 2 alin. (1) lit. n

Legea nr. 381/2002, art. 14

*Potrivit dispoziţiilor art. 14 din Legea nr. 381/2002: „Ministerul Agriculturii, Alimentaţiei și Pădurilor sesizează Guvernul, care, în funcţie de calamităţile naturale, precum și de mărimea zonelor afectate, declară starea de calamitate naturală prin hotărâre”.*

*Din conţinutul acestor dispoziţii rezultă că Guvernul are un drept de apreciere asupra declarării stării de calamitate naturală care, însă, nu poate fi exercitat fără o prealabilă analiză a documentaţiei înaintate de Ministerul Agriculturii cu referire la respectiva calamitate naturală.*

*Restituirea către Ministerul Agriculturii a sesizării făcute de acesta în temeiul art. 14 din Legea nr. 381/2002 – pentru analizarea oportunităţii iar nu pentru neîndeplinirea unor condiţii de formă sau de fond – reprezintă un refuz nejustificat al Guvernului României de a analiza și de a dispune motivat asupra acestei sesizări și o exercitare de către acesta cu exces de putere a dreptului său de apreciere asupra declarării stării de calamitate, în sensul dispoziţiilor art. 2 alin. (1) lit. „n” din Legea nr. 554/2004.*

**Decizia nr. 2785 din 5 iunie 2012**

**Notă:** Legea nr. 381/2002 privind acordarea despăgubirilor în caz de calamităţi naturale în agricultură a fost abrogată de Legea nr. 281/2010 pentru abrogarea unor reglementări din domeniul ajutorului de stat în agricultură și pentru completarea Ordonanţei Guvernului nr. 14/2010 privind măsuri financiare pentru reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli, începând cu anul 2010, publicată în M. Of. nr. 888 din 30/12/2010.

Prin cererea înregistrată pe rolul Curţii de Apel București – Secţia a VIII-a contencios administrativ și fiscal,reclamanta S.C. Omar & Lod SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâţii Guvernul României și Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, anularea adresei 151200/11.03.2010 emise de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale și obligarea pârâţilor la îndeplinirea obligaţiilor legale în vederea emiterii Hotărârii de Guvern de declarare a stării de calamitate naturală a culturilor agricole pe raza judeţului Călărași, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acţiunii, se arată că societatea are ca obiect principal de activitate cultivarea cerealelor, porumbului și a altor plante, desfășurându-și activitatea pe raza judeţului Călărași unde deţine exploataţii agricole de peste 1 000 ha teren, iar în cursul anului 2009 a avut calamităţi la cultura de floarea-soarelui, orz, porumb de consum, porumb lot hibridare, grâu și rapiţă suportând astfel un prejudiciu de 112. 569, caz în care a efectuat toată documentaţia necesară obţinerii despăgubirilor pentru culturile calamitate, respectând obligaţiile legale prevăzute de Legea 381/2002 și normele metodologice de aplicare a acesteia.

Prin întâmpinare, pârâtul Guvernul României, referitor la primul capăt al acţiunii a invocat în principal, excepţia lipsei calităţii procesuale pasive întrucât nu este emitentul adresei atacate și nu are calitate procesuală activă, iar în

subsidiar excepţia inadmisibilităţii apreciind că actul contestat nu are caracterul unui act administrativ ci este doar o adresă de răspuns și în consecinţă, nu produce efecte juridice. În ceea ce privește cel de-al doileacapăt al acţiunii a solicitat respingerea acestuia ca neîntemeiat, susţinând și faptul că reclamanta nu a făcut dovada îndeplinirii procedurii prealabile prevăzută de art.7 din Legea 554/2004.

Pârâtul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin întâmpinare, a invocat excepţiile inadmisibilităţii,prematurităţii, lipsei de obiect al celui de-al doilea capăt de cerere, tardivităţii și lipsei calităţii procesuale pasive a pârâtului Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, iar pe fond a cerut respingerea acţiunii ca nefondată.

Prin sentinţa nr.3256 din 9 mai 2011, Curtea de Apel București – Secţia a VIII – a Contencios Administrativ și Fiscal a admis excepţia lipsei calităţii procesuale pasive, invocată de pârâtul Guvernul României, în raport cu primul capăt al acţiunii; a admis excepţia inadmisibilităţii primului capăt al acţiunii, invocată de pârâtul MADR; a respins excepţia inadmisibilităţii primului capăt al acţiunii invocată de pârâtulGuvernul României, ca fiind invocată de o persoană fără calitate procesuală pasivă, respingând celelalte excepţii invocate de autorităţile publice pârâte, ca neîntemeiate.

Prin aceeași sentinţă, a respins capătul doi de acţiune, în raport cu pârâtul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, ca neîntemeiat, a admis capătul doi de acţiune faţă de pârâtul Guvernul României, dispunând obligarea acestei autorităţi publice să analizeze sesizarea și documentaţia înaintată de pârâtul MADR cu adresa nr. 125128 din 30.09.2009 și potrivit art. 14 din Legea nr. 381/2002, în funcţie de calamităţile naturale, precum și de mărimea zonei afectate, să aprecieze, motivat, cu privire la declararea sau nu a stării de calamitate naturală, sesizată de MADR.

Pentru a adopta această soluţie, prima instanţă a reţinut, în esenţă, următoarele.

*Cu privire la excepţiile invocate.*

Referitor la excepţia lipsei calităţii procesuale pasive invocată de Guvernul României în legătură cu primul capăt al cererii, prima instanţă a reţinut că între reclamantă și pârât nu există raporturi juridice cu privire la acest capăt de cerere, astfel că excepţia nu poate fi primită.

Cu privire la excepţia inadmisibilităţii primului capăt de cerere, respectiv a adresei nr.151200/09.03.2010, s-a reţinut că acest document nu reprezintă un act administrativ, ci o notă cu îndrumări dată de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale către DADR Călărași, cu privire la poziţia care trebuie adoptată în cadrul concilierilor solicitate de societăţile agricole între care și reclamanta, în legătură cu declararea stării de calamitate și plata despăgubirilor pentru calamizarea culturilor agricole.

Cu privire la excepţia inadmisibilităţii primului capăt al acţiunii formulată de pârâtul Guvernul României, prima instanţă a reţinut, în legătură cu acest capăt de cerere, că acest pârât nu are calitate procesuală pasivă.

Referitor la celelalte excepţii: lipsei procedurii prealabile, prematurităţii și inadmisibilităţii invocate de autorităţile publice pârâte, de asemenea, prima instanţă a reţinut că nu pot fi primite în raport de obiectul celui de-al doilea capăt de cerere al acţiunii ce îl formează constatarea refuzului nejustificat al autorităţilor publice pârâte de a-și îndeplini obligaţiile legale, cu consecinţa obligării acestora la îndeplinirea obligaţiilor respective, în scopul declarării stării de calamitate și plăţii despăgubirilor cuvenite legal.

În ceea ce privește excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, cu privire la capătul doi al acţiunii, prima instanţă a reţinut

că acest minister are obligaţii concrete în faza premergătoare emiterii hotărârii de către guvern pentru declararea stării de calamitate. În plus, acesta a sesizat Guvernul României, căruia i-a înaintat întreaga documentaţie necesară, în vederea aprecierii necesităţii emiterii hotărârii de declarare a stării de calamitate, cu privire la judeţul Călăraşi pentru anul 2009, ceea ce face ca, acest capăt de acţiune să fie neîntemeiat faţă de ministerul pârât, urmând să fie respins ca atare.

Totodată, s-a apreciat că nici excepţia tardivităţii nu poate fi primită, câtă vreme invitaţia la conciliere datează din 09.03.2010, iar acţiunea a fost înregistrată pe rolul instanţei în data de 29.04.2010.

*Cu privire la fondul cauzei.*

Referitor la solicitarea formulată de societatea comercială reclamantă prin capătul al doilea al acţiunii,faţă de Guvernul României, prima instanţă a reţinut, interpretând dispoziţiile art. 14 din Legea nr. 381/2002, că Guvernul României, la sesizarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, va declara starea de calamitate naturală, după ce va aprecia, în funcţie de calamităţile naturale, precum și de mărimea zonelor afectate, pe care le va analiza, din documentaţia înaintată de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, așa încât Guvernul are un drept de apreciere în ceea ce privește declararea stării de calamitate naturală printr-o hotărâre de Guvern.

În speţă, prima instanţă a reţinut că nu rezultă că Guvernul României a analizat documentaţia înaintată de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale și nici dacă și-a exercitat sau nu dreptul de apreciere în marja legală, adică, în funcţie de calamităţile naturale și de mărimea zonelor afectate.

Or, refuzând să adopte o poziţie motivată în legătură cu situaţia sesizată legal de Ministerul Agriculturii și

Dezvoltării Rurale, Guvernul României și-a exercitat dreptul de apreciere, cu exces de putere, ceea ce, în raport cu prevederile generale ale Legii 554/2004 reprezintă un refuz nejustificat.

Așa fiind, se reţine că Guvernul României printr-un exces de putere, nu și-a îndeplinit atribuţiile la care era obligat potrivit prevederilor generale ale Legii 381/2002.

Prima instanţă a reţinut, cu referire la pârâtul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, că obligaţiile concrete ce intrau în sarcina acestui minister au fost îndeplinite respectiv faza/etapa pregătitoare emiterii hotărârii de Guvern – prin înaintarea documentaţiei referitoare la informarea privind efectele fenomenului de secetă și acordarea de despăgubiri producătorilor agricoli în baza Legii nr.381/2002, spre a fi introdusă pe agenda de lucru a următoarei ședinţe de guvern.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs pârâtul Guvernul României pentru nelegalitate și netemeinicie, motivele de recurs invocate încadrându-se în dispoziţiile art.304 pct.5 și 9 Cod procedură civilă.

În raport de dispoziţiile art.305 pct.5 Cod procedură civilă se invocă încălcarea formelor de procedură prevăzute sub sancţiunea nulităţii de art.105 alin.2 Cod procedură civilă, respectiv nulitatea invocată constând în necomunicarea încheierii de amânare a pronunţării din data de 2.05.2011, menţionată în practicaua sentinţei civile nr.3256/9.05.2011 pronunţată de Curtea de Apel București – Secţia de contencios administrativ și fiscal.

Se arată că încheierea de amânare nu a fost comunicată recurentului fiind încălcate formele de procedură și principiile procesului civil al dreptului la apărare, a principiului egalităţii armelor, a contradictorialităţii și al procesului echitabil.

Aceasta deoarece părţii trebui să i se dea posibilitatea cunoașterii menţiunilor făcute în încheierea de amânare a pronunţării, întrucât pentru forma obiectului recursului declarat.

În raport de dispoziţiile art.304 pct.9 Cod procedură civilă se invocă greșita aplicare a legii atât în ceea ce privește soluţionarea excepţiilor inadmisibilităţii acţiunii și a tardivităţii acţiunii cât și în ceea ce privește soluţionarea fondului cauzei.

În ceea ce privește soluţionarea excepţiilor de fond invocate a inadmisibilităţii acţiunii pentru lipsa procedurii prealabile și excepţia tardivităţii formulării acţiunii se arată că respingerea lor s-a făcut cu interpretarea și aplicarea greșită a dispoziţiilor art.7,8,11(1) și (2) și 12 din Legea nr.554/2004.

Se arată că reclamanta-intimată nu a probat la dosar îndeplinirea procedurii prealabile conform dispoziţiilor art.12 din Legea nr.554/2004, anterior sesizării instanţei acţiunea fiind inadmisibilă pentru lipsa procedurii prealabile – condiţie de admisibilitate a acţiunii formulate în baza art.1 din Legea nr.554/2004.

În ceea ce privește excepţia tardivităţii formulării acţiunii recurenta arată că au fost înlăturate greșit dispoziţiile art.11 alin.1 și 2 din Legea nr.554/2004 în raport de situaţia de fapt și data de la care a început să curgă termenul de sesizare a instanţei. Se arată că în mod greșit prima instanţă a reţinut că data 9.03.2010 data concilierii corect fiind data înregistrării cererii la DADR Călărași 26.06.2010 .

Iar în raport de această dată, acţiunea în despăgubiri formulată la 29.04.2010 era tardiv formulată și trebuia respinsă ca atare.

Pe fondul cauzei recurenta critică ca nelegală soluţia recurată prin care recurentul a fost obligat să analizeze

sesizarea și documentaţia înaintă de pârâtul MADR cu adresa din 30.09.2009 și în baza art.14 din Legea nr.381/2001, în funcţie de calamităţile naturale să aprecieze, motivat, cu privire la declararea sau nu a stării de calamitate naturală.

Se arată că această soluţie este nelegală atât sub aspectele aprecierii greșite în sensul existenţei în cauză a unui refuz nejustificat de soluţionare a unei cereri în sensul dispoziţiilor art.2(1) lit.”i” din Legea nr.554/2004, cât și sub aspectul îndeplinirii pe fond a dispoziţiilor Legii nr.381/2002.

Se arată că în cauză nu a existat un refuz nejustificat de soluţionare a cererii reclamantei-intimate de soluţionare a sesizării comunicate Ministerului Agriculturii deoarece sesizarea trimisă nu îndeplinea condiţiile prevăzute de art.14 din Legea nr.381/2002, fiind în fapt o informare restituită pentru analizarea oportunităţii prezentării unei noi informări, care nu s-a mai realizat.

Se arată că soluţia pe fond este dată cu încălcarea dispoziţiilor art.381/2002 și a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.381/2002 și a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.381/2002 aprobate prin Ordinul nr.419/2002 deoarece reclamanta-intimată nu a probat existenţa unui drept recunoscut de lege vătămat în sensul constatării definitive a pagubelor și a îndeplinirii cumulative a tuturor condiţiilor pentru a fi îndeplinită la obţinerea unei despăgubiri.

Se arată că prin soluţia dispusă instanţa de fond s-a substituit puterii executive în ceea ce privește acordarea unui drept și obligaţia impusă prin sentinţa recurată.

Se invocă practica judecătorească și se solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat depunându-se acte conform art.305 Cod procedură civilă.

La dosar intimatul –pârât Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale a formulat întâmpinare în care a

solicitat admiterea recursului astfel cum a fost formulat.

Analizând recursul declarat, în raport de motivele invocate Curtea îl apreciază ca nefondat pentru următoarele considerente:

Motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.5 Cod procedură civilă nu poate fi reţinut în cauză nefiind încălcate formele de procedură prevăzute sub sancţiunea nulităţii de art.105 alin.2 Cod procedură civilă prin necomunicarea încheierii de omisiune a pronunţării din data de 2.XI.2011.

Încheierea de amânare a pronunţării s-a realizat în baza art.260(1) Cod procedură civilă face parte integrantă din sentinţă, iar sentinţa atacată a fost comunicată părţilor conform art.261(3) Cod procedură civilă. Nu poate fi reţinută vătămarea invocată prin cererea de recurs deoarece recurentul nu s-a prezentat la termenul din data de 2.05.2011 și putea formula oricând, în cadrul termenului de recurs o cerere de comunicare a încheierii de dezbateri din data de 2.05.2011, aceasta în condiţiile în care, prin întâmpinarea formulată în cauză a solicitat judecata în lipsă conform 242 alin.2 Cod procedură civilă.

Motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9 Cod procedură civilă privind greșita aplicare a Legii nr.554/2004 și a Legii nr.381/2002 nu este fondat.

În raport de aspectele de nelegalitate invocate, Curtea apreciază că soluţia recurată este legală și temeinică atât în ceea ce privește soluţiile de respingere a excepţiilor invocate de recurent a inadmisibilităţii acţiunii pentru lipsa procedurii prealabile și excepţia tardivităţii formulării acţiunii, cât și în ceea ce privește soluţia de admitere în parte a acţiunii respectiv capătul nr.2 al cererii.

În ceea ce privește soluţionarea excepţiei inadmisibilităţii acţiunii care constituie un aspect de nelegalitate invocat în recurs, Curtea apreciază că în mod corect această excepţie a

fost respinsă în cauză nefiind aplicabile dispoziţiile art.7(1) din Legea nr.554/2004 privind necesitatea îndeplinirii proceduri prealabile.

Instanţa de fond a calificat corect obiectul acţiunii formulate, ca fiind contestare unui refuz nejustificat de rezolvare a unei cereri privind un drept recunoscut, în raport de dispoziţiile Legii nr.381/2002 și pe cale de consecinţă în raport de această încadrare juridică dispoziţiile art.2(2) din Legea nr.554/2004, în cauză nu sunt aplicabile dispoziţiile art.7(1) din Legea nr.554/2004.

În ceea ce privește excepţia tardivităţii formulării acţiunii, Curtea apreciază aplicarea și interpretarea corectă a dispoziţiilor art.11 din Legea nr.554/2004 și aprecierea instanţei de fond formularea în termen a acţiunii, respectiv 29.04.2010.

În cauză nu poate fi reţinută susţinerea din recurs, în sensul datei de la care începe să curgă termenele de prescripţie și respectiv de decădere prevăzut de art.11 din Legea nr.554/2004, respectiv data înregistrării de despăgubiri la DADR Călărași – 26.06.2009. În cauză în mod corect s-a apreciat că termenul de 6 luni și respectiv de 1 an a început să curgă de la data concilierii din data de 9.03.2010, conciliere la care recurentul nu s-a prezentat și de la care este prezumat a exista refuzul nejustificat de soluţionare a cererii în sensul dispoziţiilor art.2(2) din Legea nr.554/2004, iar intimata-reclamantă fiind îndreptăţită a formula acţiune pentru rezolvarea cererii privind drepturile sale pretins vătămate prin poziţia autorităţii recurente.

Soluţionând corect excepţiile invocate, conform art.137(1) Cod procedură civilă în mod corect prima instanţă a admis, în parte acţiunea –cap.nr.2 al cererii și a obligat recurentul-pârât să analizeze sesizarea înaintată de pârâtul – intimat cu adresa din 30.09.2009 și potrivit art.14 din Legea nr.381/2002, în funcţie de calamităţile naturale precum și de

mărimea zonei afectate, să aprecieze motivat, cu privire la declararea sau nu a stării de calamitate naturală, sesizată de MADR.

Soluţia dispusă este dată cu aplicarea corectă a legii, în mod corect prima instanţă constatând îndeplinite condiţiile existenţei unui refuz nejustificat de soluţionare a cererii în sensul dispoziţiilor art.2(1) li.”i” din Legea nr.554/2004 coroborat cu dispoziţiile art.2(2) din același act normativ.

Aceasta deoarece autoritatea recurentă, fiind legal sesizată de pârâtul-intimat Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale cu adresa nr.125128/30.09.2009 cu informarea privind efectele fenomenului de secetă și acordarea de despăgubiri și solicitarea de a fi introdusă spre analiză, a restituit nejustificat și nelegal informarea „în vederea analizării oportunităţii la data  de 12 octombrie 2009 – fila 14 dosar recurs.

Această modalitate de soluţionare reprezintă în concret un refuz nejustificat de soluţionare a cererii, recurentul refuzând nejustificat să adopte o poziţie motivată în legătură cu situaţia sesizată legal de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

În mod corect prima instanţă a sancţionat, prin soluţia recurată modul în care recurentul și-a exercitat dreptul de apreciere cu exces de putere în sensul dispoziţiilor art.2(1) lit.”n” din Legea nr.554/2004.

Curtea nu va reţine ca justificate apărările invocate în recurs privind nelegalitatea informării și substituirea autorităţii recurente privind dreptul său de apreciere.

Informarea din 30.09.2009 îndeplinea condiţiile pentru a fi calificată ca fiind o sesizare în sensul dispoziţiilor art.14 din Legea nr.381/2002, iar restituirea dispusă nelegal la 12 octombrie 2009 a fost pentru analizarea oportunităţii”  și nu pentru neîndeplinirea unor condiţii de formă sau de fond.

Refuzul nejustificat al recurentului de a soluţiona motivat situaţia sesizată legal de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale s-a manifestat prin neprezentarea la conciliere și pentru faptul că a refuzat nejustificat să analizeze și să dispună motivat asupra solicitării formulate de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale de a declara sau nu stare de calamitate.

Nu se poate reţine că prima instanţă s-a substituit competenţelor exclusive ale recurentului privind declararea stării de calamitate deoarece hotărârea recurată a dispus numai în limita controlului de legalitate, cenzurat fiind refuzul nejustificat al recurentului de a analiza și a aprecia motivat asupra sesizării (informării) din 30.09.2009 înaintată de pârâtul – intimat Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

Faţă de cele expuse mai sus, Curtea în baza art.312(1) și (2) Cod procedură civilă va respinge recursul ca nefondat menţinând ca legală și temeinică sentinţa pronunţată de instanţa de fond.

---

# Deputaţii jurişti au dat undă verde noului proiect de lege a avocaturii

**Vicepreşedintele Comisiei juridice, deputatul PNL Ioan Cupşa, a declarat, miercuri, că modificările aduse legii avocaturii au fost adoptate în unanimitate, afirmând că legea oferă noi garanţii în ceea ce priveşte secretul informaţiilor client – avocat, prevederi criticate dur de către Guvern.**

Guvernul, Parchetul General, CSM şi DNA consideră că modificările adoptate conferă o imunitate specială avocaţilor. Aceştia nu mai pot fi percheziţionaţi şi nu mai sunt obligaţi să denunţe infracţiunile despre care află în timpul exercitării profesiei. Proiectul de lege trebuie aprobat de plenul Camerei Deputaţilor.

Potrivit proiectului de lege, procurorii nu vor avea voie să ridice înscrisuri sau să dispună confiscarea comunicărilor scrise între client şi avocat şi nici a calculatoarelor sau a telefoanelor mobile care aparţin avocaţilor.

Una dintre modificările introduse în Comisia Juridică din Camera Deputaţilor precizează că avocatul trebuie anunţat de judecător imediat ce împotriva lui s-a dispus măsura interceptării.

Dacă proiectul de lege va trece de Parlament, el va fi trimis spre promulgare preşedintelui.

Sursa: TVR

---

# Prognoza de primăvară a Comisiei Europene confirmă perspectivele de dezvoltare pe termen mediu pentru România

Prognoza de primăvară prevede pentru România un avans al PIB de 4,2% în 2016 (a doua cea mai mare creştere din UE după

Irlanda) şi de 3,7% în 2017 (a doua cea mai mare creştere după Luxemburg). Creşterea agregată la nivelul UE este prognozată la 1,9% în 2016 şi la 2% în 2017. Documentul confirmă perspectivele de dezvoltare evidențiate în Programul de convergenţă 2016-2019, precum și posibilitatea ca România să aibă una dintre cele mai bune evoluţii economice din UE, chiar dacă incertitudinile sunt mai mari.

De asemenea, prognoza ilustrează caracterul sustenabil al creşterii economice. Începând cu acest an, CE prognozează dinamici anuale ale PIB-ului potenţial de peste 3%: 3,1% în 2016 şi cu 3,4% în 2017. O tendință confirmată și de perspectivele stabile privind piaţa muncii.

Creşterea economică se bazează atât pe consumul privat, care se va majora cu 6,9% în 2016 şi cu 5% în 2017, cât şi pe investiţii. Formarea brută de capital fix ar putea crește cu 5,5% în 2016 şi cu 6,1% în 2017.

Exportul de bunuri şi servicii se majorează în continuare semnificativ cu 4,5% anul acesta şi cu 4,8% anul viitor. Această evoluţie a exporturilor atenuează creşterea importurilor prognozată la 9,8% în 2016 şi la 7,6% în 2017. Astfel, deficitul de cont curent se menține sub pragul de 3% din PIB.

Rata inflaţiei va rămâne negativă până la jumătatea acestui an, ca urmare a reducerii TVA la alimente cu 15 puncte procentuale de la 1 iunie 2015, dar si al aplicării unei cote reduse cu 4 puncte procentuale a TVA la restul mărfurilor şi serviciilor începând cu 1 ianuarie 2016. În a doua jumătate din 2016, rata inflației va reveni la valori pozitive, astfel încât media anuală este estimată la -0,6%. Inflaţia medie pentru anul viitor creşte la 2,5%, ținând cont inclusiv de o reducere a TVA de la 20% la 19% începând cu 1 ianuarie 2017.

Pentru deficitul bugetului general consolidat, calculat după metodologia ESA, Comisia Europeană prevede îmbunătăţiri atât

în 2016 (-2,8% din PIB faţă de -3,0% în Prognoza de iarnă) cât şi în 2017 (-3,4% din PIB faţă de -3,8% în Prognoza de iarnă). De asemenea, Comisia Europeană notează că principalul risc al proiecției bugetare îl reprezintă inițiativele legislative care pot conduce la creșterea cheltuielilor sau diminuarea veniturilor bugetare în contextul alegerilor locale și parlamentare din acest an.

---

# ICCJ – Interdicţia de realizare a operaţiunii tabulare a dezmembrării impusă de prevederile art. 83 alin. (21) din Ordinul directorului general al ANCPI nr. 133/2009

**Legislaţie relevantă:**

Legea nr. 7/1996

*Sunt nelegale dispoziţiile art. 83 alin. (2[1]) din Ordinul directorului general al Agenţiei Naţionale de Cadastru şi Publicitate Imobiliară nr. 133/2009, potrivit cărora: „notarea plângerii împotriva încheierii de carte funciară constituie piedică la comasarea sau dezmembrarea imobilului până la radierea acestora”, aceste dispoziţii adăugând la lege, în sensul în care ele nu îşi găsesc corespondent în dispoziţiile Legii nr. 7/1996.*

*Interdicţia la dezmembrare impusă de prevederile art. 83 alin. (2[1]) din Ordinul directorului general al ANCPI nr. 133/2009 aduce o restrângere a dreptului fundamental la proprietate, sub aspectul atributului folosinţei (usus), şi constituie o ingerinţă în exercitarea acestui drept, care nu răspunde cerinţelor impuse de art.53 alin.(2) din Constituţia României şi care, chiar dacă s-ar reţine că urmăreşte un scop legitim, este disproporţionată faţă de scopul urmărit, fiind astfel încălcate prevederile art.1 din Protocolul adiţional nr.1 la Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale.*

**Decizia nr. 2827 din 7 iunie 2012**

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 12 august 2010 pe rolul Curţii de Apel Bucureşti – Secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal, reclamanta S.C. „ACC LD" S.A. – Bucureşti, în contradictoriu cu pârâta Agenţia Naţională de Cadastru şi Publicitate Imobiliară (*denumită în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, „ANCPI"*), a solicitat instanţei ca, prin hotărârea ce o va pronunţa, să dispună anularea art.83 alin.(2[1]) din Ordinul directorului general al ANCPI nr.133/2009 pentru modificarea şi completarea Regulamentului de organizare şi funcţionare a birourilor de cadastru şi publicitate imobiliară, aprobat prin Ordinul directorului general al Agenţiei Naţionale de Cadastru şi Publicitate Imobiliară nr. 633/2006.

În motivarea acţiunii, reclamanta a arătat că este proprietara unui imobil-teren, înscris în Cartea Funciară, iar prin încheierea nr.2352 din 19.02.2004 a fost admisă cererea sa privind întabularea dreptului de proprietate asupra terenului (la acea dată societatea numindu-se S.C. „ACC" S.R.L.), iar, prin încheierea nr.203343 din data de 23.08.2006, s-a notat schimbarea denumirii societăţii în S.C. „ACC LD" S.A. – Bucureşti.

Prin Actul de dezmembrare nr.26 din data de 15.01.2010, reclamanta a efectuat dezmembrarea terenului în 2 loturi şi a solicitat întabularea imobilelor rezultate în umbra dezmembrării.

Prin încheierea nr.124377 din data de 29.01.2010, Oficiul de Cadastru şi Publicitate Imobiliară Bucureşti Sector 2 a respins cererea de întabulare a dreptului de proprietate asupra imobilelor rezultate din dezmembrare, precum şi radierea dreptului de litigiu înscris în favoarea S.C. „ACC" S.R.L., în temeiul dispoziţiilor art.83 alin.(21) din Ordinul directorului general al ANCPI nr.133/2009, conform cărora: „Notarea plângerii împotriva încheierii de carte funciară şi a litigiilor având ca obiect imobilul înscris în cartea funciară constituie piedică la comasarea sau dezmembrarea imobilului, până la radierea acestora".

Reclamanta susţine că prevederile respective îi încalcă dreptul de proprietate garantat de Constituţia României şi de legile în vigoare, întrucât Legea cadastrului şi a publicităţii imobiliare nr.7/1996 nu cuprinde nicio prevedere care să permită ANCPI să emită reguli de tipul celor cuprinse în textul contestat şi contravin prevederilor art.42 din aceeaşi lege, conform cărora nu numai că dezmembrarea unui imobil „grevat cu sarcini" nu este interzisă de lege, ci este chiar permisă implicit.

Susţine reclamanta că prevederile contestate adaugă la dispoziţiile Legii nr.7/1996, iar, prin interdicţia impusă, limitează exercitarea dreptului de proprietate în mod liber şi în conformitate cu prevederile constituţionale şi ale tratatelor internaţionale la care România este parte. Astfel, fără a pune în aplicare dezmembrarea decisă de organele de conducere ale societăţii, nu se pot pune în executare planurile de dezvoltare imobiliară (construcţii de locuinţe etc.), fiind imposibil să se treacă la dezvoltarea imobiliară a unui teren de asemenea dimensiuni, fără dezmembrarea cadastrală. Mai arată reclamanta că este afectat chiar dreptul

de dispoziţie, întrucât este mult mai dificilă înstrăinarea unui teren de dimensiuni mari decât înstrăinarea unor terenuri de dimensiuni medii sau mici.

Prin Sentinţa civilă nr.4637 din 22 noiembrie 2011, Curtea de Apel Bucureşti – Secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal a hotărât următoarele:

– a respins excepţia inadmisibilităţii acţiunii invocată de pârâtă;

– a admis în parte excepţia lipsei calităţii procesuale active a reclamantei;

– a admis în parte acţiunea formulată de reclamantă;

– a anulat în parte art.83 alin.($2^1$) din Regulamentul de organizare şi funcţionare a birourilor de cadastru şi publicitate imobiliară, aprobat prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.633/2006, text introdus prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.133/2009, şi anume cu privire la constituirea piedicii la dezmembrarea unui imobil a notării litigiilor având ca obiect imobilul înscris în Cartea Funciară până la radierea acestor litigii.

– a respins în rest acţiunea pentru lipsa calităţii procesuale active în privinţa reprezentării unei piedici la dezmembrare a notării plângerii împotriva încheierii de Carte Funciară, respectiv ca neîntemeiată în privinţa constituirii piedicii la comasarea unui imobil a notării litigiilor;

– a dispus publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii pronunţate, după rămânerea irevocabilă, având soluţia de anulare în parte ordinului ce a făcut obiectul controlului judecătoresc.

Pentru a pronunţa această soluţie, Curtea de apel a reţinut, în esenţă, următoarele:

Referitor la excepţia inadmisibilităţii invocată de pârâta

ANCPI şi întemeiată pe existenţa unei proceduri judiciare distincte de soluţionare a plângerilor împotriva încheierilor de carte funciară, reglementată de art.50 din Legea nr.7/1996, şi pe lipsa de obiect a cererii de chemare în judecată raportat la faptul că art.83 nu există în structura Ordinului directorului general al ANCPI nr.133/2009, Curtea de apel a reţinut că obiectul acţiunii în contencios administrativ îl reprezintă actul administrativ cu caracter normativ reprezentat de dispoziţiile art.83 alin.(21) din Regulamentul de organizare şi funcţionare a birourilor de cadastru şi publicitate imobiliară, aprobat prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.633/2006, text introdus prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.133/2009.

Referitor la excepţia lipsei calităţii procesuale active a reclamantei, invocată de pârâta ANCPI, în raport cu dispoziţiile art.1, art.2 şi art.8 din Legea contenciosului administrativ nrt.554/2004 şi având în vedere faptul că reclamanta este nemulţumită de respingerea cererii privind întabularea dreptului de proprietate asupra imobilelor rezultate în urma dezmembrării, iar nu de comasare, Curtea de apel a apreciat că reclamanta justifică la acest moment calitate procesuală activă doar în privinţa reprezentării unei piedici la dezmembrare, iar nu şi la comasare.

Pe fondul litigiului, Curtea de apel a apreciat că dispoziţiile contestate din Regulamentul aprobat prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.633/2006, astfel cum a fost modificat şi completat prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.133/2009, referitoare la constituirea piedicii la dezmembrarea unui imobil a notării litigiilor având ca obiect imobilul înscris în Cartea funciară, până la radierea acestora, nu au corespondent în dispoziţiile Legii nr.7/1996, care, dimpotrivă, prin art.42 alin.(1) permite dezlipirea unui imobil/părţi a acestuia, această operaţiune tabulară realizându-se cu respectarea principiilor publicităţii imobiliare.

Interdicţia la dezmembrare impusă prin prevederile contestate aduce o restrângere a dreptului fundamental la proprietate, sub aspectul atributului folosinţei (usus), şi constituie o ingerinţă în exercitarea acestui drept, care nu răspunde cerinţelor impuse de art.53 alin.(2) din Constituţia României şi care, chiar dacă s-ar reţine că urmăreşte un scop legitim, este disproporţionată faţă  de scopul urmărit, fiind astfel încălcate prevederile art.1 din Protocolul adiţional nr.1 la Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale.

Apărarea pârâtei ANCPI în sensul că această piedică la dezmembrare urmăreşte evitarea întârzierii executării hotărârilor judecătoreşti pronunţate în dosarele care au ca obiect imobilul ce face obiectul cererii de dezmembrare (întârziere posibilă ca urmare a primirii unui alt număr cadastral) este neîntemeiată şi nu reprezintă un argument suficient de puternic pentru a justifica o atare ingerinţă în dreptul de proprietate al unei persoane. A reţinut instanţa că, dimpotrivă, legislaţia în domeniul publicităţii imobiliare pune la dispoziţia instanţei sesizate cu soluţionarea litigiului privind imobilul/parte a imobilului a cărei dezmembrare se solicită, suficiente elemente pentru a identifica şi stabili în mod exact întinderea acestui imobil, astfel încât să facă posibilă executarea hotărârii judecătoreşti. Instanţa exemplifică în acest sens dispoziţiile art.84 şi art.85 din Regulamentul de organizare şi funcţionare a birourilor de cadastru şi publicitate imobiliară, aprobat prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.633/2006, modificat şi completat prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.133/2009.

Curtea de apel a avut în vedere, ca element esenţial, faptul că  simpla operaţiune de dezmembrare a unui imobil nu aduce modificări privind titularul dreptului de proprietate asupra imobilului, precum în cazul comasării prin alipirea cu un imobil aparţinând altui proprietar, în acest sens având deja

eficienţă dispoziţiile art.83 alin.(1) din acelaşi regulament, dispoziţii care nu au fost contestate în prezenta cauză.

Împotriva sentinţei civile nr.4637 din 22 noiembrie 2011 a Curţii de Apel Bucureşti – Secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal a declarat recurs pârâta ANCPI, solicitând admiterea recursului, modificarea hotărârii instanţei de fond şi respingerea acţiunii.

Ca motive de recurs au fost invocate dispoziţiile art.304 pct.7 şi 9 Cod procedura civilă, pentru că hotărârea pronunţată nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau cuprinde motive străine de natura pricinii şi a fost dată cu aplicarea greşită a legii.

S-a invocat faptul că instanţa de fond a încălcat dispoziţiile art.261 alin.1 pct.5 din Codul de procedură civilă, deoarece nu a motivat care au fost argumentele pentru care s-au înlăturat susţinerile părţilor.

Recurenta consideră că instanţa de fond în mod greşit a apreciat că dispoziţiile art.83 alin.$2^1$ din Ordinul nr.633/2006 sunt nelegale, neavând corespondent în Legea nr.7/1996 deşi dispoziţiile art.42 alin.1 din lege permit dezlipirea unui imobil/ părţi a acestuia.

Art.42 alin.2 din Legea nr.7/1996, republicată face referire la sarcini care grevează imobilul, ori plângerea împotriva încheierii de carte funciară sau litigiul nu constituie sarcini.

Sarcina este definită în literatura de specialitate ca modalitate a actului juridic constând într-o obligaţie de a da, de a face sau de a nu face ceva, impusă de dispunător gratificatului în actele cu titlu gratuit – liberalităţi.

În materia publicităţii imobiliare, noţiunea de sarcină este utilizată pentru garantarea unei obligaţii şi dezmembrămintele dreptului pentru garantarea unei obligaţii, iar acestea fac

obiectul intabulării şi nu al operaţiunilor de notare în carte funciară.

Notarea în cartea funciară a existenţei unui litigiu este sinonimă cu aducerea la cunoştinţa terţilor, astfel că notarea având ca obiect înscrierea în cartea funciară a unui litigiu nu echivalează cu o sarcină ce generează imobilul şi art.42 alin.2 din Legea nr.7/1996 nu îşi găseşte aplicarea în speţă.

Dezlipirea, respectiv alipirea unor imobile reprezintă operaţiuni tehnice care nu aduc atingere dreptului reclamantei al titularului şi nu limitează în nici un fel dreptul de dispoziţie al acestuia.

În situaţia în care operaţiunea tehnică de dezmembrare/ comasare este urmată şi de operaţiuni juridice deşi sunt notate în cartea funciară *piedică,* efectul constă în respingerea cererii de înscriere a actelor juridice încheiate cu privire la imobilele rezultate în urma operaţiunilor tehnice având ca efect inopozabilitatea faţă de terţi.

Interdicţia impusă de art.83 alin.$2^1$ vizează doar situaţiile în care, ca urmare a formulării plângerii împotriva încheierii de carte funciară, respectiv a unor acţiuni ce au ca obiect drepturi reale imobiliare înscrise în cartea funciară prin hotărâri judecătoreşti irevocabile se schimbă situaţia juridică a imobilelor înscrise în cartea funciară.

În această situaţie, dacă pe parcursul derulării acţiunii în justiţie au loc operaţiuni de dezlipire sau de alipire a acestor imobile, având ca urmare crearea de noi imobile identificate cu numere cadastrale şi de carte funciară noi, hotărârile pronunţate de către instanţele de judecată nu pot fi puse în aplicare întrucât datele de identificare ale imobilului iniţial s-au modificat ori regimul său juridic este diferit ca urmare a admiteri plângerii împotriva încheierii de carte funciară.

Reglementarea incriminată de petentă a fost introdusă având în vedere numeroasele situaţii în care hotărârile judecătoreşti nu au putut fi puse în aplicare de către persoanele interesate, întrucât imobilele care se refereau au făcut între timp obiectul unor operaţiuni de alipire sau dezlipire, ori au fost înstrăinate către terţi de către partea care a căzut în pretenţii şi care, cu rea credinţă, se sustrăgeau astfel de la executarea hotărârii, iar textul este un mecanism de garantare a proprietăţii.

S-a criticat soluţia instanţei de fond pentru că este greşită susţinerea că interdicţia impusă de text ar aduce la o restrângere a dreptului fundamental de proprietate.

După examinarea motivelor de recurs, a dispoziţiilor legale incidente în cauză, Înalta Curte va respinge recursul declarat pentru următoarele considerente:

Instanţa de fond a fost învestită cu soluţionarea unei acţiuni în anulare a art.83 alin.$2^1$ din Regulamentul de organizare şi funcţionare a birourilor de cadastru şi publicitate imobiliară, astfel cum a fost modificat prin Ordinul ANCPI nr.133/2009 pentru modificarea şi completarea Regulamentului de organizare şi funcţionare a birourilor de cadastru şi publicitate imobiliară, aprobat prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.633/2006.

Textul a cărui anulare se cere are următorul conţinut: „Notarea plângerii împotriva încheierii de carte funciară şi a litigiilor având ca obiect imobilul înscris în cartea funciară constituie piedică la comasarea sau dezmembrarea imobilului până la radierea acestora”.

Soluţia instanţei de fond prin care a fost admisă acţiunea în parte şi a fost anulat în part.art.83 alin.$2^1$ din Ordinul directorului general al ANCPI nr.633/2006, astfel cum a fost modificat prin Ordinul directorului general al ANCPI nr.133/2009, respectiv cu privire la constituirea piedicii la

dezmembrarea unui imobil, a fost criticată de recurentă prin invocarea a două motive de recurs, art.304 pct.7 Cod procedura civilă şi art.304 pct.9 Cod procedura civilă.

Primul motiv invocat, cel prevăzut de art.304 pct.7 Cod procedura civilă nu este fondat.

Într-adevăr, potrivit art.261 alin.1 pct.5 Cod procedura civilă, hotărârea judecătorească trebuie să cuprindă motivele de fapt şi de drept care au format convingerea instanţei, precum şi cele pentru care s-au înlăturat cererile părţilor.

Din analiza considerentelor hotărârii atacate rezultă că aceasta a fost motivată cu respectarea acestei dispoziţii, pentru că au fost prezentate argumentele pentru care a fost respinsă excepţia inadmisibilităţii şi admisă, în parte, excepţia lipsei calităţii procesuale active, dar şi motivele de fapt şi de drept pentru care a fost admisă cererea de anulare, în parte.

În privinţa celui de-al doilea motiv de recurs invocat, art.304 pct.9 Cod procedura civilă, se constată că şi aceste critici sunt nefondate.

Aşa cum s-a arătat şi de către instanţa de fond, art.83 alin.$2^1$ din Ordinul nr.633/2006, modificată, nu are corespondent în Legea nr.7/1996, legea cadastrului şi publicităţii imobiliare, republicată.

Într-adevăr, art.42 din Legea nr.7/1996, la momentul adoptării Ordinului nr.133/2009 de modificare a Ordinului nr.633/2006 prin care a fost introduc art.83 alin.$2^1$ , text contestat în prezenta cauză, avea următorul conţinut: „(1) Imobilul înscris în cartea funciară se poate modifica prin alipiri, dezlipiri sau prin mărirea sau micşorarea întinderii acestuia. (2) Imobilul se modifică prin dezlipiri dacă se desparte o parcelă la un imobil. Dezlipirea unui imobil sau a unei părţi dintr-un imobil se face împreună cu sarcinile care grevează imobilul.

Imobilul grevat cu sarcini nu poate fi alipit la un alt imobil, ci va forma în caz de dezlipire, un imobil separat”.

Din analiza acestui text rezultă că legea dă posibilitatea modificării imobilului înscris în cartea funciară, dar nu rezultă că ANCPI poate introduce în Regulamentul de organizare şi funcţionare a birourilor de carte funciară dispoziţii care să adauge la textul legii.

De altfel, se poate observa că în aplicarea art. 42 din Legea nr.7/1996 în Regulament s-au detaliat modalităţile de înscriere a modificărilor întemeiate ca urmare a alipirii/ dezlipirii imobilelor (art.83-85) dar art.83 alin.$2^1$adaugă la lege pentru că se introduce un motiv de respingere a cererii de dezmembrare a imobilului care nu este prevăzut în lege.

Susţinerile din motivele de recurs legate de noţiunea de *sarcină* sunt nefondate.

Instanţa de fond a făcut referire la art. 42 alin. 2 din Legea nr. 7/1996 şi a subliniat că dezlipirea este posibilă chiar şi în cazul în care este grevat imobilul de o sarcină, dar nu a considerat ca şi „notarea” plângerii sau a unui litigiu legat de imobilul înscris ar fi o asemenea sarcină.

Folosind principiul *a fortiori*, instanţa de fond a considerat că dacă dezlipirea este posibilă chiar şi atunci când imobilul este grevat de sarcini, nu se poate considera piedică la dezlipire o simplă notare a unui litigiu.

Nici instanţa de fond nu a susţinut că dezlipirea sau alipirea unor imobile ar aduce atingere dreptului reclamantei, al titularului şi că ar limita dreptul de dispoziţie al acesteia. Din contră, instanţa de fond a arătat că interdicţia la dezmembrare introdusă prin art.83 alin.$2^1$ este cea care duce la o restrângere a dreptului de proprietate şi o ingerinţă în exercitarea acestui drept.

De altfel, recurenta recunoaşte, implicit, că norma atacată nu este emisă în baza unui text legal ci că a fost edictată având în vedere schimbarea situaţiei juridice a imobilelor înscrise în cartea funciară ca urmare a formulării de plângeri împotriva încheierii de carte funciară sau acţiuni ce vizează drepturi reale înscrise în cartea funciară.

Însă, aceste argumente nu justifică introducerea unei interdicţii ce afectează dreptul de proprietate al persoanei, mai ales că aspectele invocate ţin de modalitatea de punere în executare a unor hotărâri judecătoreşti de către birourile de carte funciară.

Recursul a fost respins ca nefondat.

---

# ICCJ – TVA. Bază de calcul pentru livrări de bunuri

**Legislaţie relevantă:**

Codul fiscal, art. 130

Codul civil, art. 969

*Stingerea unei creanțe reprezentând daune-interese, născute din neexecutarea unui contract, prin darea în plată a unui imobil, realizată în temeiul unei tranzacții între creditor și debitor, atrage aplicarea dispozițiilor art. 130 din Codul fiscal, fiecare din părțile convenției efectuând din punct de vedere fiscal, o operațiune de livrare de bunuri – debitorul livrând un imobil iar creditorul livrând creanța pe care o avea asupra celui dintâi.*

*În consecință, chiar dacă între părți sunt incidente*

*prevederile art. 969 Cod civil având în vedere convenția încheiată, din punct de vedere fiscal se aplică art. 130 din Codul fiscal, baza de impozitare fiind astfel valoarea reală a bunului iar nu cea stabilită de părți prin convenție, un particular neputând opune convenția încheiată cu un alt particular în scopul obținerii de efecte contrare unor dispoziții legale imperative, de drept public.*

**Decizia nr. 3166 din 21 iunie 2012**

Notă: instanța a avut în vedere prevederile art. 969 Cod civil aflat în vigoare la data introducerii acțiunii. În prezent, conținutul art. 969 Cod civil se regăsesc în reglementarea art. 1270 din noul Cod civil, intrat în vigoare la 1 octombrie 2011.

Prin acțiunea formulată, reclamanta SC WL SRL a chemat în judecată pe pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța – Activitatea de Control Fiscal Constanța, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună;

– anularea Deciziei nr. 49/01.06.2010 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Constanța, privind soluționarea contestației formulată de SC WL SRL, contestație înregistrată sub nr. 5994/13.05.2010, respectiv a Deciziei de impunere nr. 320/15.03.2010 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și a Raportului de inspecție fiscală încheiat la data de 15.03.2010 de către organele de control ale Direcției Generale a Finanțelor Publice Constanța, Activitatea de Inspecție Fiscală prin care s-a stabilit o bază impozabilă suplimentară de 8.462.907 lei pentru perioada 01.01.2009 – 31.03.2009, precum și obligații fiscale suplimentare de plată reprezentând TVA trimestrial în sumă de 1.607.952 lei pentru perioada verificată 01.01.2009 – 31.03.2009, respectiv o bază impozabilă stabilită suplimentar pentru majorările de întârziere în sumă de 1.607.952 lei pentru perioada 26.04.2009-15.03.2010, precum și majorările de

întârziere pentru perioada 26.04.2009-15.03.2010 în sumă de 374.490 lei;

– suspendarea executării deciziei nr. 320/15.03.2010 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală.

Prin Încheierea de ședință din data de 29.09.2010, Curtea de Apel a respins cererea de suspendare a executării actelor administrativ fiscale contestate, ca nefondată, pentru considerentele reținute în cuprinsul încheierii, și totodată, respins ca nefiind utilă cauzei proba cu expertiză tehnică solicitată de reclamantă.

Prin cererea depusă la data de 09.11.2010 reclamanta a arătat că prin Încheierea de ședință din 22.10.2010 pronunțată de Tribunalul Constanța s-a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenței față de debitoarea SC WL SRL, fiind desemnat administrator judiciar AM.

Ulterior, prin Încheierea de ședință din 29.04.2011 pronunțată de Tribunalul Constanța, a fost înlocuit administratorul judiciar al debitoarei AM cu administratorul judiciar ZI SPRL – Filiala Constanța, care a fost citată în cauză, iar prin punctul de vedere transmis prin fax la data de 16.05.2011 a arătat că este de acord cu acțiunea astfel cum a fost formulată de reclamanta SC WL SRL

Prin sentința civilă nr.205/CA din 22 iunie 2011 Curtea de Apel Constanța – Secția comercială, maritimă și fluvială, de contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea formulată de reclamanta – SC WL SRL, prin administrator judiciar ZI SPRL- Filiala Constanța, în contradictoriu cu pârâta – Direcția Generală A Finanțelor Publice Constanța – Activitatea de Inspecție Fiscală Constanța, ca nefondată.

Pentru a pronunța această soluție instanța de fond a reținut că prin Decizia nr.49/01.06.2010 ANAF – Direcția Generala a Finanțelor Publice Constanța a respins ca nefondată

contestația formulata de SC WL SRL împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plata nr.320/15.03.2010.

In motivarea deciziei, autoritatea fiscală a reținut ca bază de impozitare în cazul schimbului de bunuri sau servicii, respectiv în contul daune interese se primește proprietatea unui imobil, fără a se face plata efectivă se consideră ca fiind valoarea normală a acestuia, respectiv tot ceea ce un cumpărător, care se afla în stadiul de comercializare trebuie să plătească unui furnizor/ prestator independent în interiorul tarii, în momentul în care se realizează operațiunea, în condiții de concurența pentru a obține același bun/ serviciu. Temeiul juridic invocat de pârâtă fiind dispozițiile art.130 si 137 alin.1 lit.e din Legea nr.571/2003.

Contestând această decizie, reclamanta a arătat că în mod greșit organul de control a apreciat că se aplica în cauza prevederile art.130 din Codul fiscal întrucât acesta are o sferă de aplicare strict determinata la situația în care o anumita operațiune implică o livrare de bunuri sau schimb de servicii în schimbul unei livrări de bunuri sau schimb de servicii ceea ce nu este cazul în speța de față unde stingerea raporturilor conflictuale dintre părți a avut loc prin intermediul tranzacției încheiate și a operațiunii juridice de dare în plată.

Susținerea reclamantei a fost considerată ca fiind neîntemeiata și a fost înlăturată de instanța de fond.

Curtea de Apel a reținut că prin actul intitulat „Tranzacție” și încheiat la data de 31.12.2008, SC WL SRL a fost de acord să achite SC B SRL suma de 200.000 euro în vederea stingerii tuturor pretențiilor acesteia și a rezilierii pe cale amiabilă a contractului nr.2/07.04.2008. Totodată  SC WL SRL a fost de acord să dea în plată către SC B SRL clădirile aflate în ansamblul rezidențial CENTRAL în stadiul de execuție existent

împreuna cu terenul aferent de 3.006 mp. SC B SRL a declarat că este de acord cu stingerea litigiului și a creanței deținute.

Părțile au convenit modificarea sumei stabilită pentru rezilierea contractului din suma de 400.000 euro în suma de 438.000 euro reprezentând penalități contractuale și suma de 200.000 euro reprezentând daune interese. Stingerea creanței de 200.000 euro reprezentând daune interese urmând a se realiza prin darea în plata a imobilului din Constanta, str. X, nr.y compus din teren de 3006 mp și construcția Complex rezidențial de locuințe.

Conform Actului de dare în plată autentificat sub nr.243/28.01.2009 la lit.C de la pct.II – obiectul contractului, se menționează:

„ Subscrisa SC B SA sunt de acord ca în schimbul creanței mele în sumă de 438.000 EUR, respectiv 200.000 EURO reprezentând penalități contractuale, sumă care a fost deja achitata și 200.000 EURO reprezentând daune interese născută din contractul nr.2/07.04.2008 (… ) să primesc prin dare în plată de la debitoarea mea dreptul de proprietate asupra imobilului (…)”.

Intre părți va avea valoare tranzacția încheiată, chiar dacă s-a constatat că valoarea imobilului este mai mare decât cea a creanței întrucât este de natura tranzacției ca fiecare parte să renunțe la ceva.

Un particular nu poate opune însă convenția încheiata cu un alt particular în scopul obținerii unor efecte contrare dispozițiilor legale.

Prin urmare, părțile au fost libere să intituleze cum au vrut actul juridic pe care l-au încheiat însa din punct de vedere fiscal speței i se aplică dispozițiile art.130 din Legea nr.571/2003 întrucât în fapt a avut loc un schimb de bunuri – creanța în schimbul imobilului.

Același lucru s-a întâmplat si cu plata taxelor notariale si ale ANCPI, acestea fiind stabilite la valoarea reala a imobilului.

Instanța de fond a reținut că în mod corect s-a făcut aplicarea dispozițiilor art.137 alin.1 lit.e din Legea nr.571/2003 și s-a stabilit ca bază de impozitare valoarea reală a bunului, 9.310.707 lei, stabilită prin cele doua rapoarte de evaluare.

Susținerea reclamantei potrivit căreia prin aplicarea dispozițiilor Legii nr.571/2003 ar fi încălcat libertatea contractuala și, prin urmare reglementările actuale derivate din apartenența la Uniunea Europeana, nu poate fi reținuta întrucât acestea nu au efect între părțile contractante, înțelegerea lor fiind perfect valabila, ci au efect doar în ceea ce privește obligațiile fiecăreia dintre ele în raport cu statul, normele prevăzute de Legea nr.571/2003 fiind de drept public, părțile neputând prin convenția lor să treacă peste dispozițiile imperative ale legii.

In ceea ce privește trimiterea la jurisprudența CEDO, instanța a constatat că spetele invocate nu au legătură cu cauza de față.

Împotriva hotărârii instanței de fond reclamanta SC WL SRL Constanța a declarat recurs, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, prin invocarea dispozițiilor art.304 pct.9 și art.304[1] Cod procedură civilă.

În motivarea căii de atac, recurenta-reclamată a făcut o expunere rezumativă a datelor esențiale ale cauzei și a susținut că organul fiscal a aplicat în mod greșit prevederile art.137 alin.1 lit.e) din Codul fiscal, stabilind în mod eronat baza de impozitare, considerând ca în cauză a avut loc un schimb de bunuri sau servicii, deturnând astfel interpretarea logico juridică a convenției părților iar prima instanță a considerat că din punct de vedere fiscal spetei i

se aplică dispozițiile art.l30 din Legea nr.571/2003 întrucât în fapt a avut loc un schimb de bunuri-creanța în schimbul imobilului.

Recurenta-reclamantă apreciază că raționamentul instanței de fond este fundamental nelegal pentru că nu există probabilitatea legală în a asimila din punct de vedere juridic si economic contractul de tranzacție si/sau dare în plată cu contractul de schimb reglementat de prevederile Codului Fiscal.

În cuprinsul cererii de recurs sunt reluate considerațiile făcute la fondul cauzei prin concluziile scrise depuse la dosar, fila 162 asupra limitării libertății economice a agenților economici  în cazurile expres prevăzute de lege, apreciind ca în cauză au fost încălcate prevederile art.969 Cod civil, precum și art.1 din Protocolul adițional nr.1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, direct aplicabile în România.

Drepturile contestatoarei au fost încălcate și sub reglementările actuale derivate din apartenența la Uniunea Europeană, respectiv art.4 alin.2 din Tratatul Comunității Europene, ratificat prin Legea nr.157/2005, referitor la respectarea principiilor economiei de piața libere și deschise liberei concurențe.

Prin întâmpinarea înregistrată la 10.11.2011, intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice  Constanța a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

După prezentarea istoricului litigiului și a documentelor puse în discuție intimata punctează că în mod corect instanța a reținut faptul ca părțile au efectuat un schimb de bunuri, creanța în schimbul imobilului, din punct de vedere fiscal fiind aplicabile dispozițiile art. 137 din legea 571/2003, și s-a stabilit ca bază de impozitare valoarea reală a bunului de 9.310.707 lei.

**Considerentele Înaltei Curți asupra recursului**.

Recursul este nefondat, petru argumentele expuse în continuare:

Recurenta-reclamantă SC WL SRL Constanța a supus controlului de legalitate, în condițiile art.218 alin.(2) din Codul de procedură fiscală. Decizia nr.49/01.06.2010 a Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța prin care, în cadrul procedurii administrativ fiscale i s-a respins ca neîntemeiată contestația formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligației fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.320/15.03.2010 cu consecința anularii măsurii privind achitarea obligațiilorfiscale suplimentare in suma de 1.607.952 lei, respectiv a sumei de 374.490 lei reprezentând majorări.

În esență, după cum s-a prezentat rezumativ la pct.I.1 din această decizie, societatea reclamantă a fost supusă unei inspecții fiscale având ca obiect, verificarea taxei pe valoarea adăugată dispusă prin Decizia nr.32/29.01.2010 emisă de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, prin care s-a desființat decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată nr.501/16.07.2009.

Astfel în etapa administrativă, cât și la judecata în primă instanță SC WL SRL a arătat că în mod greșit organul de control a apreciat că în speță, se aplică prevederile art.130 din Codul fiscal care are o sferă de aplicare strict determinată la situația în care o anumită operațiune implică o livrare de bunuri sau schimb de servicii în schimbul unei livrări de bunuri sau schimb de servicii iar în cauza de față stingerea raporturilor conflictuale dintre părți a avut loc prin intermediul tranzacției încheiate la data de 31.12.2008 cu constructorul SC B SA și a operațiunii juridice de dare în plată prin actul de dare în plată autentificat sub

nr.243/28.01.2009.

Prima instanță a verificat punctual toate motivele de fapt și de drept ale acțiunii judiciare, ajungând la concluzia că actele administrativ fiscale sunt legale.

Această concluzie este corectă.

Referitor a cadrul normativ aplicabil:

Potrivit art.130 din Legea nr.571/2003 „În cazul unei operațiunii care implică o livrare de bunuri și / sau o prestare de servicii în schimbul unei livrări de bunuri și / sau o prestare de servicii, fiecare persoană impozabilă se consideră că a efectuat o livrare de bunuri și/sau o prestare de servicii cu plata.

În speță s-a reținut că fiecare din părțile convenției a efectuat o operațiune de livrare de bunuri – recurenta-reclamantă a livrat imobilul compus din teren și construcție iar SC B SA a livrat creanța pe care o avea asupra reclamantei – așa cum s-a consemnat în cuprinsul Actului de dare în plată la pct.II lit.c „obiectul contractului”.

Art. 137 – Baza de impozitare pentru livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate în interiorul țării -, prevede la lit.e în cazul schimbului prevăzut la art. 130 și, în general, atunci când plata se face parțial ori integral în natură sau atunci când valoarea plății pentru o livrare de bunuri ori o prestare de servicii nu a fost stabilită de părți sau nu poate fi ușor stabilită, baza de impozitare se consideră ca fiind valoarea de piață pentru respectiva livrare/prestare. în sensul prezentului titlu, valoare de piață înseamnă suma totală pe care, pentru obținerea bunurilor sau serviciilor în cauză la momentul respectiv, un client aflat în aceeași etapă de comercializare la care are loc livrarea de bunuri sau prestarea de servicii ar trebui să o plătească în condiții de concurență loială unui furnizor ori prestator independent de pe teritoriul statului membru în care

livrarea sau prestarea este supusă taxei. Atunci când nu poate fi stabilită o livrare de bunuri sau o prestare de servicii comparabilă, valoarea de piață înseamnă:

1. pentru bunuri, o sumă care nu este mai mică decât prețul de cumpărare al bunurilor sau al unor bunuri similare sau, în absența unui preț de cumpărare, prețul de cost,
stabilit la momentul livrării;

2. pentru servicii, o sumă. care nu este mai mică decât costurile complete ale persoanei impozabile pentru prestarea serviciului.

Contrar susținerilor recurentei-reclamante instanța de control judiciar constată că mod corect prima instanță a reținut ca fiind incidente speței dispozițiile art.130 și 137 alin.1 lit.e din legea nr.571/2003.

Astfel, organul de inspecție a procedat la recalcularea taxei pe valoarea adăugată, deoarece schimbul de bunuri sau servicii, respectiv când se primește proprietatea unui imobil, fără a se face plata efectivă, intră în sfera de aplicare a art. 130 din Codul Fiscal. Baza de impozitare în cazul schimbului prevăzut, se consideră ca fiind valoarea normală a acestuia, respectiv tot ceea ce un cumpărător, care se află în stadiu de comercializare, trebuie să plătească unui furnizor/prestator independent în interiorul țării, în momentul în care se realizează operațiunea, în condiții de concurență, pentru a obține același bun/serviciu. Chiar dacă între părți sunt incidente prevederile art.969 Cod civil în vigoare la data tranzacției (în prezent art.1270 Cod civil) având valoare convenția încheiată, din punct de vedere fiscal, se aplică art.130 din Codul fiscal, baza de impozitare fiind valoarea reală a bunului, așa cum a fost de altfel stabilită prin cele două rapoarte de evaluare.

De altfel, chiar plata taxelor notariale au fost stabilite tot la valoarea reală a imobilului având relevanță în cauză

prețul de piață care aici e cel stabilit de notar.

E clar că disproporția vădită între prețul stabilit de părți și prețul de piață, estimat prin raportare la probe e un argument suficient în sensul menținerii actelor fiscale contestate, iar convenția inserată în actul autentificat sub nr.243/2009 nu poate fi invocată de recurentă în cazul obținerii unor efecte contrare  dispozițiilor legale chiar dacă părțile convenției și-au construit artificial o situație juridică aceasta are efecte în ce privește obligațiile fiecăreia dintre ele nu și în raport cu statul, normele prevăzute de cadrul fiscal fiind de drept public, organele fiscale apreciind în concret relevanța stărilor fiscale.

Critica recurentei în legătură cu incidența  jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului este nefondată, deoarece aceasta privește o altă problemă de drept și nici nu au legătură cu cauza de față.

Aceasta, cu atât mai mult cu cât nu a fost încălcată libertatea contractuală, între părți se aplica principiul forței obligatorii a convenției însă așa cum a reținut și judecătorul fondului normele prevăzute de Codul fiscal sunt de drept public iar părțile nu pot  prin Convenția lor să treacă peste dispozițiile imperative ale legii.

Conchizând Înalta Curte constată că raportul juridic fiscal a fost corect examinat de Curtea de apel, neexistând motive pentru modificarea ori casarea sentinței atacate.

În consecință, recursul a fost respins ca nefondat.

# Ministerul Finanțelor Publice a publicat raportul privind execuția bugetară pe trimestrul I 2016

Bugetul general consolidat a înregistrat un excedent în valoare de 3,01 miliarde de lei (0,4% din PIB), în ținta de deficit stabilită pentru trimestrul I.

**Veniturile bugetului general consolidat,** în sumă de 55,57 miliarde de lei, reprezentând 7,3% din PIB, au înregistrat o creștere cu 1,1% comparativ cu aceeași perioadă a anului precedent. Gradul de realizare a programului de încasări a fost de 96,8%.

**Veniturile fiscale** colectate de Agenția Națională de Administrare Fiscală sunt cu 6,7% mai mari față de programul primului trimestru al anului 2016. Este vorba despre veniturile încasate în contul principalelor patru componente ale bugetului general consolidat, respectiv: bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul asigurărilor pentru șomaj, bugetul fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.

Evoluția veniturilor bugetului general consolidat se prezintă astfel:

- Colectările din **impozitul pe profit** au fost de 3,95 miliarde de lei şi au reprezentat 0,5% din PIB, gradul de colectare fiind de 118,8%. Evoluția pozitivă a încasării din impozitul pe profit se datorează și reducerii numărului de firme care au înregistrat pierderi nete, la jumătatea anului 2015 – peste 56 de mii de companii,

comparativ cu 64 de mii de companii la jumătatea anului anterior.

- Colectările din **impozitul pe venit** au fost de 6,67 miliarde de lei şi au înregistrat un grad de colectare de 102,6%.
- Colectările din **impozitele şi taxele pe proprietate** s-au realizat în proporție de 74,1%. Nerealizarea programului de încasări la nivelul administrațiilor locale este cauzată de amânarea termenului de plată a impozitului pe proprietate, termenul fiind extins până la 30 iunie, dată până la care se aplică o reducere de 10% la plata integrală a impozitului pe locuință, terenuri și mașini.
- Colectările din **taxa pe valoarea adăugată** au fost de 14,31 miliarde de lei, respectiv 1,9 ca procent în PIB. Gradul de realizare al programului de încasări trimestrial a ajuns la 108,4%. Creșterea față de programul de încasări trimestrial înregistrată în cazul taxei pe valoarea adăugată a fost influențată, în principal, de încasările lunii ianuarie 2016, care au reflectat activitatea economică a lunii decembrie 2015. La aceasta se adaugă influența suplimentară generată de creșterea cheltuielilor bugetare din luna decembrie 2015, precum și de creșterea cu 18,7% a volumului cifrei de afaceri din comerțul cu amănuntul (cu excepția comerțului cu autovehicule şi motociclete) în primele 2 luni ale anului 2016.
- **Accizele colectate** au fost de 6,16 miliarde de lei și au reprezentat 0,8% din PIB, gradul de realizare al programului de încasări stabilit pentru trimestrul I fiind

de 103,2%.

- Încasările din **alte impozite pe bunuri și servicii** au fost în sumă de 537,1 milioane de lei, ceea ce a determinat un grad de realizare de 52,8% a programului trimestrial de încasări. Această diminuare este cauzată, în principal, de colectarea sub nivelul programat a contribuției datorată pentru medicamente la bugetul fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, ca urmare a diminuării valorii consumului medicamentelor compensate, în urma ieftinirii acestora la 1 iulie 2015.
- Încasările din **taxele pe utilizarea bunurilor, autorizarea utilizării bunurilor sau pe desfășurarea de activități** s-au realizat în proporție de 112,9%. Au fost influențate în principal de evoluția pozitivă înregistrată de încasările la bugetul de stat din taxele pe jocuri de noroc, al căror grad de realizare a fost de 133%, precum și a încasărilor la bugetul instituțiilor finanțate integral sau parțial din venituri proprii.
- Încasările din **impozitul pe comerț exterior şi tranzacțiile internaționale** s-au realizat în proporție de 112,6%, pe fondul creșterii cu 4,9% a importurilor extracomunitare de bunuri, din primele 2 luni ale anului 2016;
- Încasările din **contribuţii de asigurări** au reprezentat **1,9%** din PIB şi au înregistrat un grad de realizare de 95,2% faţă de program.
- **Veniturile nefiscale** au fost în sumă de **4,27 miliarde de lei** (0,6% din PIB) şi au înregistrat un grad de realizare față de programul estimat de 96,5%.

**Cheltuielile bugetului general consolidat** au fost în sumă de 52.556,9 milioane de lei şi au reprezentat 6,9% ca pondere în PIB, în creștere cu 5% față de nivelul celor efectuate în aceeași perioadă a anului precedent, dar în scădere cu 0,1 puncte procentuale ca pondere în PIB.

---

# Actele de identitate ale instituțiilor publice, postate pe www.transparenta-bugetara.gov.ro

Ministerul Finanțelor vine cu noi informații despre instituțiile publice din țară. De astăzi, pe www.transparenta-bugetara.gov.ro orice persoană poate găsi fișele a peste 13.700 de entintăți publice. Acestea conțin toate datele de identificare a instituțiilor, de la denumirea completă, codul de identificare fiscală, Trezoreria la care are deschise conturile de cheltuieli până la tipul de activitate, adresele fiscale și de corespondență. Tot aici, cei interesați pot găsi informații despre instituțiile subordonate și cele cărora li se subordonează.

Ministerul Finanțelor Publice a venit în întâmpinarea utilizatorilor www.transparenta-bugetara.gov.ro cu instrucțiuni care să le ușureze accesul la informații. Pe site veți găsi pașii ce trebuie urmați pentru a vizualiza execuțiile bugetare detaliate și rapoartele agregate precum și informații generale legate de publicarea situațiilor lunare.

**Date de background despre [www.transparenta-bugetara.gov.ro](http://www.transparenta-bugetara.gov.ro) :**

- Este cel mai important exercițiu de transparență și de disciplină bugetară din România.
- Este cea mai mare bază de date cu informații despre cca. 13.700 de instituții publice – de la școli, grădinițe, spitale până la ministere, Parlament.
- Platforma a fost lansată la începutul lunii martie. De atunci au fost peste 47.700 de accesări unice și peste 62.500 de descărcări de documente.
- Utilizatorii pot avea acces la toate informațiile despre veniturile și cheltuielile din sectorul public la nivel de detaliu, așa cum au fost acestea aprobate de fiecare ordonator, și la nivel agregat.

---

# România şi Moldova au adoptat măsuri vamale pentru fluidizarea traficului transfrontalier

În timpul sărbătorilor pascale, Direcţia generală a vămilor din cadrul ANAF şi Serviciul Vamal al Republicii Moldova au decis suplimentarea numărului de personal şi utilizarea tuturor pistelor de control pentru a asigura fluidizarea traficului transfrontalier generat de sporirea fluxului de călători şi de mărfuri, specific acestei perioade.

Demersurile de colaborare dintre cele două structuri vor continua în vederea implementării prevederilor Planului de

cooperare bilateral în domeniul vamal şi îndeplinirea obiectivelor strategice comune privind cooperarea în materie vamală.